

Kristi Rebane

Suhteliselt kehvad lood

Toimetanud Hanna Veskioja
Kujundanud Liis Karu

© Kristi Rebane ja Tänapäev, 2020

Trükitud AS-i Pakett trükikojas

ISBN 978-9949-85-890-3

Siiani on kõik minu eksi arvamused
osutunud eksiarvamusteks.

Läksin hiljuti oma juuksurist elukaaslasest lahku.
Kammisin end baaris kohe tekiilast segi,
hommikul aga selgus, et olin seal arvega pügada saanud.
See ajas küll harja punaseks.
Mu lärmi peale kutsuti aga politseinik kohale, tukk puusa peal,
ning sain temalt paraja peapesu.
Sõber lõi juhtunust kuuldes patsi,
aitas mul eksi pused ära visata
ja lõikus tema pildidki katki.
Samas mu mõtete ja tunnete vahel on käärid.
Mul on karvane tunne, et tegin tema juurest punuma pistes vea.
Ei tea, kas see tunne üldse kunagi lakkab.
Loodan, et ta helistab ja püüab asju normaalsel toonil siluda –
see oleks palsam mu hingele.

Enne seda kustus suhe elektrikuga,
kuna särts oli ära kadunud
ja me lihtsalt polnud enam teineteise masti.
Viimases faasis polevat ma pakkunud talle üldse pinget
ja nii tuli tal hakata uusi kontakte otsima,
et maandust leida.
Mina ei läinud sellest teadmisest põlema,
saades hoopis positiivse laengu.
Lambist sain talt aga nüüd sõnumi –
ta tundvat meie vahel endiselt sädet.
Selle vooluga ma kaasa ei lähe.

Raietöölisega Saaremaalt
oli samuti üks metsajooksnud suhe.
Puhmas kulmudele vaatamata
oli ülihaavatav ja tegelikult ka paras puupea.
Isegi see, et mul temast suurem palk on,
oli talle pinnuks silmas.
Armukadedus lõi tal samuti latva,
tõmmates sae käima ja ajades oksad laiali
kohe, kui mind kellegi juures nägi.
Minul oli muidugi okas hinges,
et pidevalt taolisi asju raiutakse
ja puid alla pannakse.
Lõpuks ei jaksanud ma seda koormat enam kanda.
Näitasin, mis puust tehtud olen, ja saatsin selle kännu kuuse alla.

Kunagi sai ühe kalapüügientusiastiga sebitud.
Turske tüüp, Veevalaja tähtkujust, nimeks Heiki.

Kohtusime Jõhvis, kohas,
kus vanasti lantimas sai käidud.
Märkasin juba kaugelt seda libedat säga.
Tegin särgil paar nööpigi lahti,
et kutil ikka karp maani vajuks
ja oleks lihtsam võrgutada –
üsna pea näkkaski!

Meie maailmavaadete vahel oli aga kahjuks liiga suur lõhe.
Lisaks sain ma teada, et tal on keegi Mari.
Seepeale leidsin, et on viimane aeg lesta tõmmata ta juurest,
kui tal nii vilav silm on
ja mingit suvalist mõrda seab.
Hiljuti trehvasime tänaval.
Mind nähes silkas kohe minu suunas,
pakkus lutsukommi ja ütles “Hai!”,
aga ma ei läinud õnge.
Loodan, et taolist meest ei koge rohkem.
Poleks pidanud ta peale tintigi raiskama.